На полето на уметничките создавања во бурниот XIX век, време кога се раѓаат силни противречности и судири помеѓу старите и новите поимања за црковната уметност, на македонската сцена како централна фигура со својот импозантен опус и талент се издигнува врвниот иконописец Дичо Крстевич - Зограф. Делото на овој мајстор кој во својот работен век од триесеттина години изработил над 2000 икони, го следиме насекаде низ Македонија, но и во соседните Србија, Бугарија и Албанија…

Зачетоците од богатиот творечки пат на Дичо Зограф, во периодот од 1840 - 1844 г. (работата во црквите на егејското крајбрежје, зографскиот ангажман во црквата Св. Георгија во Лазарополе и идентификацијата со зографот Дичо Перкоски чиј потпис се наоѓа на две места во овој храм) се уште остануваат неразрешена енигма на која идните проучувачи ќе треба сериозно да се посветат. Се до денес, за најрано досега познато Дичово дело се прифаќа иконата Богородица Пантохора од црквата Св. Јован Канео во Охрид, а која ја потпишал и датирал во 1844 година.

Во истата и следната, 1845 година, Дичо работи иконописни нарачки за црквите во својот крај, во село Росоки, за црквата Воведение на Богородица и во родното село Тресонче, за црквата Св. апостоли Петар и Павле каде се навраќа неколку пати, се` до 1854 г., кога ги презел последните зафати. Истата, 1845 година, со нови траги од Дичовата рака се среќаваме и во струшкиот крај, каде го оставил својот потпис на иконата Воведение на Богородица, од истоимената црква во село Јабланица.